

Svetkovina Krista Kralja svega stvorenja (SKK, 2018.)

Dn 7,13-14
Otk 1,5-8
Iv 18,33b-37

Svetkovina Krista kralja novijeg je datuma. Ustanovio ju je Pio XI. 1925. godine u povodu 1600. obljetnice Nicejskog sabora (325). Na tom prvom ekumenskom saboru Crkva je proglasila člankom vjere da je Isus pravi Bog i time osudila zabludu aleksandrijskog svećenika Arija koji je to nijekao i tvrdio da je Isus Božje stvorenje.

Mi vjernici svake nedjelje molimo Vjerovanje sročeno na tom saboru. Drugi članak tog vjerovanja glasi: Vjerujem „I u jednoga Gospodina Isusa Krista, jedinorođenoga Sina Božjega. Rođenog od Oca prije svih vjekova. Boga od Boga, svjetlo od svjetla, pravoga Boga od pravoga Boga. Rođena, ne stvorena, istobitna s Ocem, po kome je sve stvoreno. Koji je radi nas ljudi i radi našega spasenja sišao s nebesa...“

Neposredno prije njegova silaska s nebesa, prije utjelovljenja, za njega je Glasnik s neba rekao: “On će biti velik i zvat će se Sin Svevišnjega. Njemu će Gospodin Bog dati prijestolje Davida, oca njegova, i kraljevat će nad domom Jakovljevim uvijek i njegovu kraljevstvu neće biti kraja” (Lk 1,31-33).

Za vrijeme svog javnog djelovanja Isus je bio suzdržan prema nazivu kralj. Kad mu je Knez ovoga svijeta nudio sva kraljevstva i slavu njihovu pod uvjetom da mu se ničice pokloni, odbio je (Mt 4,8-10). Kad su ga ljudi silom htjeli zakraljiti, pobjegao je (Iv 6,15). Kad su ga neki oslovljavali tim naslovom (Mk 8,29-31), nadopunjavao ga je naslovom *Sin Čovječji*.

Što znači naziv Sin Čovječji?

To je sveobuhvatni pojam kojim Isus u evanđeljima izriče sebe i svoje poslanje pod tri različita vidika: Sin Čovječji kao *siromah*, kao *patnik* i kao *sudac u slavi*.

Slikom Sina Čovječjega siromaha Isus opisuje svoje zemaljsko djelovanje: on nema gdje glavu nasloniti (Mk 8,20), on je sluga koji nije došao da bude služen, nego da služi i život svoj daje kao otkupninu za mnoge (Mk 10,45), on je gospodar subote (Mk 2,28), on je vlastan na zemlji praštati grijeha (Mk 2,10).

Sin Čovječji kao patnik prikazan je u navještajima muke, smrti i uskrsnuća: *I poče ih poučavati kako Sin Čovječju treba da mnogo pretrpi, da ga starješine, glavari svećenički i pismoznanci odbace, da bude ubijen i nakon tri dana da ustane* (Mk 8,31; 9,9.12.31;10,33.45; 14,21ab.41), a Sin Čovječji u slavi (Mk 8,38, 13,24-27; 14,62) u liku iz vizije proroka Danijela: *Gledah u noćnim viđenjima i gle, na oblacima nebeskim dolazi kao Sin čovječji. On se približi Pradavnome i dovedu ga k njemu. Njemu bi predana vlast, čast i kraljevstvo, da mu služe svi narodi, plemena i jezici. Vlast njegova vlast je vječna i nikada neće proći, kraljevstvo njegovo neće propasti* (Dan 7,13-14).

Sva tri vidika zajedno izriču Isusovu božansko-ljudsku stvarnost. Sin čovječji koji je gospodar subote, koji je vlastan na zemlji praštati grijeha i koji će doći u slavi suditi žive i mrtve ukazuje na njegovu božansku moć, a Sin Čovječji patnik koji “nema gdje bi glavu naslonio”, koji “nije došao da bude služen, nego da služi i život svoj daje kao otkupninu za mnoge”, upućuje na njegovu ljudsku zbilju.

Isus je, doduše, govorio o Sinu Čovječjem uvijek u trećem licu zbog čega su neki teolozi mislili da se radi o nekoj osobi različitoj od njega. Međutim Isus ne razlikuje dvije različite osobe, nego dva različita načina bivovanja Sina Čovječjega: ovozemno u smrtnome tijelu i pouskrsno u slavi Božjoj.

Tek potkraj svoga života, ulaskom u Jeruzalem i za vrijeme svoje muke Isus će se priznati kraljem, ali ne u smislu kako su židovi i rimski upravitelj Pilat shvaćali. Isus je na putu u Jeruzalem. Jeruzalem stoji pred njegovim očima svijetleći i prijeteći.

Isus stigavši nadomak Jeruzalema mijenja način putovanja. Dosad je stalno pješačio, a sada želi u nj ući na magaretu. Koliko je evanđelistima, napose Marku (Mk 11,1-10), stalo da Isus u Jeruzalem uđe na magaretu vidi se iz činjenice da od 10 redaka koliko ih cijeli prizor ima 7 od njih posvećuje pribavljanju magareta. Magare na kojem još nitko nije jahao upućuje na božansko dostojanstvo jahača. Isus ne ulazi u sveti grad kao običan hodočasnik niti kao neki učitelj ili čudotvorac, već kao obećani Mesija kako ga je najavio prorok Zaharija: *Klikni iz sveg grla, Kćeri sionska! Viči od radosti, Kćeri jeruzalemska! Tvoj kralj se evo tebi vraća: pravičan je i pobjedonosan, ponizan jaše na magarcu, na magaretu, mladetu magaričinu. On će istrijebiti kola iz Efrajima i konje iz Jeruzalema; on će navijestiti mir narodima; vlast će mu se proširiti od mora do mora i od Rijeke do rubova zemlje* (Zah 9,9-10).

Isus ne ulazi u Jeruzalem na konju, simbolu snage i ratnika, nego na magaretu simbolu skromnosti, mira i nenasilja. Nigdje Isus nije bio tako svečano dočekan kao na ulasku u Jeruzalem. Haljine koje su neki prostirali ispred njega po putu podsjećaju na ustoličenje Jehua za kralja. Kad je Elizej pomazao Jehua za kralja i kad su njegovi časnici saznali, “uzeše svoje ogrtače i prostriješe ih pred njim po stepenicama, zatrubiše u rogove i povikaše: ‘Jehu je kralj!’” (2Kr 9,13). Klicanje povorke: “Hosana!¹ Blagoslovljen (Kralj, /Lk 19,38/) Onaj koji dolazi u ime Gospodnje!”(11,9) podsjeća na pashalni Ps 118,26 i koji je dodatkom “Blagoslovljeno kraljevstvo oca našega Davida koje dolazi! Hosana u visinama” (11,10) shvaćen mesijanski i upotrijebljen kao svečani pozdrav prije Isusova ustoličenja za Kralja. Prema Marku Isus je došao u Jeruzalem da bude ustoličen, ali ne na način kako je povorka zamišljala. Ustoličenje će se dogoditi na križu na kojem će stajati i kraljevski naslov: “Kralj židovski” (Mk 15,26).

¹ Hosana (Hošana = “Pomozi”) potječe iz Ps 118,25, a znači: “O Jahve, spasenje nam daj”. Radosni poklik u čast Bogu, pa i kralju (2 sam 14,4). Upotrebljavao se u bogoslužju, napose na blagdan Sjenica. Sedmog dana tog blagdana nosile su se grane maslina i palmi te pjevale litanije s pripjevom “Hosana”. Tim poklikom pozdravilo je mnoštvo Isusa kao Kralja-Mesiju. Taj poklik sačuvao se u euharistijskom slavlju.

Za vrijeme svoje muke Isus se priznaje kraljem. Kad ga je Pilat pitao: „Jesi li ti kralj židovski?“ Isus odgovara da jest kralj, ali ne u onom smislu u kojem on i židovi misle. Njegovo kraljevstvo nije od ovog svijeta, ne temelji se na sili i oružju... Njegovo je „kraljevstvo istine i života, kraljevstvo svetosti i milosti, kraljevstvo pravde, ljubavi i mira“.

Ostavši do kraja vjeran svom poslanju i Očevoj volji, odbivši ponuđeno bogatstvo, čast i vlast na brdu kušnje, sve će to dobit od Oca, ali na drugome brdu Na prvom brdu koje se spominje u Matejevu evanđelju nudi mu sotona moć i vlast (Mt 4,1-11), a na posljednjem brdu Uskrsnuli proglašava da je ostvareno kraljevstvo Božje i šalje svoje učenike da tu radosnu vijest objave svim narodima: *Dana mi je sva vlast na nebu i na zemlji! Pođite dakle i učinite mojim učenicima sve narode krsteći ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga i učeći ih čuvati sve što sam vam zapovjedio! I evo, ja sam s vama u sve dane – do svršetka svijeta* (Mt 28,18-20).

Za blagdan Krista Kralja Marica je svojoj zajednici održala 12 nagovora: Od 1938. do 1941. četiri, od 1942. do 1946. četiri i od 1952. do 1956. četiri. Svi su objavljeni u knjizi *Izazov Kristova kraljevstva*. KS, 2004.

Što bi vam htjela danas reći?

Godine 1948. iz samice: *Ja instinktivno osjećam da se neću vratiti u aktivni rad. Hoću li umrijeti ili biti bolesna, to ne znam. Možda se i varam. Meni je taj rad bilo jako teško ostaviti i morala sam se mjesecima boriti u sebi još prije 1. IX (dan hapšenja). Sad se sve više uvjeravam da je tako dobro. Ovdje je moja uloga, samo se odricati i trpjeti. I ništa više. To je divna uloga, ali i za nju treba duga priprava, dobre oči i posebna milost Božja. Mislim da sam je sad već posve dobro razumjela i zato sam mirna i sretna. Suze su samo još trzaji srca koje čezne za vama svima. Sve podnosim za svoje grijehe, za Crkvu, za vas, za Hrvatsku, za cijeli svijet.* (Poruka vedrine 5/2011, str. 10)

Godine 1949: *Ljubljene moje! Znala sam da vas volim, ali da vas toliko volim, to sam tek ovdje saznala i zato je moja bol ovdje. Bol srca, kidanje živaca, tereti rada, moja nesposobnost snalaženja u svim situacijama. To je sve tako malo prema boli srca. Ali to je sve bilo potrebno, to je potrebno i danas za moje i vaše posvećenje...*

Godine 1950., za blagdan Krista Kralja: *"Ljubite se! Ljubite se međusobno i budite nositeljice neiscrpive Kristove ljubavi svuda kuda se krećete; među zdrave i bolesne, bliže i daljnje, među site i gladne, među učene i neuke, među prijatelje ali i među neprijatelje. Jer nitko ne može iz te ljubavi biti isključen, nitko zaboravljen, nitko preskočen, jer ta ljubav u Srcu Kristovu izvire, ili još više, ona je Krist sam! I u toj velikoj i sveobuhvatnoj ljubavi je sadržaj kršćanstva, smisao Božjeg i stvaranja i otkupljenja, smisao božanskog života u Crkvi i u dušama; ona je rješenje za sve, odgovor na sve. Jedino ljubav može donijeti sreću i pojedincima i čovječanstvu, jedino ljubav može riješiti kaos u svijetu. Ali ljubav potpuna, velika, žarka, djelotvorna. Ona i onakva, koja je proklamirana svijetu uoči Muke. Ona i onakva kakvu je opisao sv. Pavao. Ona i*

onakva kakvu su je zemljom pronosili i u sebi i oko sebe nosili i propovijedali heroji čovječanstva – sveci. Ljubite se i ljubite! Mnogo i uvijek! Bez granica, bez izuzetka. U tom je sve!" (str.51).

Ljubite se! Amen!!